

DVA NETOPÝŘI NA TALÍŘI

Případ pro malé
detektivy

napsala a ilustrovala
Dagmar Medzvecová

bambôok®

DVA NETOPÝŘI NA TALÍŘI

Případ pro malé
detektivy

napsala a ilustrovala
Dagmar Medzvecová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Dagmar Medzvecová

Dva netopyři na talíři

Případ pro malé detektivy

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7780. publikaci

Ilustrace Dagmar Medzvecová

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2020

Vytiskla tiskárna TNM PRINT, s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2020

Cover Illustration © Dagmar Medzvecová, 2020

ISBN 978-80-271-1898-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-1715-4 (print)

Obsah

Netopýři na talíři	7
Ztráty a nálezy	13
Pátrání začíná	21
Pan Netopýr	27
Na stopě zloděje	33
Další podezřelý	39
Město plné netopýrů	45
Další noční výprava	53
Blízko k cíli	61
Zloděj v poutech	67
Druhá šance	73

PRAŽDNINY!

GA'DA

VYSVĚDĚNÍ

PAT

„Páto, pospěš si!“ volala Gába na Patrika přes celou školní chodbu.

Páta, jak mu říkala jen ona, se loudal v šatně. Dumal, jakou barvu tkaniček si vybrat. Všichni už znali jeho slabost pro barevné tkaničky. V batohu nosil vždy minimálně pět párů. „Vezmu si ty červeno-žluté. Vypadají vesele a dnes máme co slavit,“ zaradoval se a začal provlékat tkaničky dírkami ve svých bílých botaskách.

„Já se z tebe zblázním! Pojd' už!“ přešlapovala nedočkavě Gába. V ruce držela desky s vysvědčením a nemohla se dočkat, až vyběhnou ven ze školy.

„No jo, no jo. Vždyť už jdu. Koukej, jaké parádní tkaničky jsem si vzal. Začíná nám léto, musíme do něj vykročit stylově!“ smál se Páta a Gába jen obrátila oči v sloup.

„Prý stylově. Kam ty na to chodíš. Raději mi ukaž své vysvědčení,“ brala mu desky z ruky a počítala jedničky. „Panečku, jak to, že jich máš tolik? Já jich tolik nemám!“ povzdychla si.

„Nemáš, protože chodíš o třídu níž. Já měl víc předmětů,“ vysvětloval jí Páta, zatímco šli po cestě, která vedla do centra jejich malého městečka.

Páta a jeho rodiče se přistěhovali před pěti lety. Hned si padli do oka se svými sousedy. Od prvního setkání si Páta rozuměl i s jejich dcerou Gabrielou, které říkali Gábinka. On však brzy zjistil, že je to holka odvážná a do všeho se pouští po hlavě stejně jako on. Začal jí tedy říkat Gába a ona jemu na oplátku Páta.

Byli nerozlučnou dvojkou. Právě zakončili školní rok. Do třídy spolu nechodili, po prázdninách začne Páta chodit do 4. B a Gába do 3. A. Tak spolu ve škole alespoň o přestávkách brebentili na chodbách.

„Kolik máš u sebe drobných?“ vyhrkl Páta a lovil v kapse kalhot zatoulané koruny.

„Proč?“ zadívala se na něj Gába překvapeně. „Asi sto padesát korun,“ odpověděla a ještě jednou se mrkla na jedničky na svém vysvědčení.

„Vždyť jsme se domlouvali, že to půjdeme někam oslavit a zahájit prázdniny něčím mňamózním. Už si nepamatuješ?“ poklepal Páťa své kamarádce na čelo. Mňamózním označovali vše sladké, po čem se jim doslova slepí rty.

„Ále jo. Pamatuju. Zajdeme do cukrárny U Tří marokánek,“ navrhla Gába a už se jí sbíhaly sliny na její oblíbené palačinky s malinami a šlehačkou.

„Bezva! Jdeme!“ zavelel Páťa a oba přidali do kroku. U cukrárny byli během několika minut.

„Snad tam bude místo,“ strachovali se. Záhy však zjistili, že úplně zbytečně. Bylo deset hodin dopoledne a cukrárna teprve otvírala. „Vždyť jsme dnes ve škole moc dlouho nebyli,“ usmáli se a už se hnali ke stolku s rohovou lavicí a pěkným výhledem na náměstí.

„Copak si dáte?“ zeptala se mile paní Sladká. Pracovala v cukrárně úctyhodných dvacet let a nikdo ji nikdy neviděl se mračit.

„Dvakrát palačinky s malinami a šlehačkou prosím!“ vyhrkla Gába.

„A dvě horké čokolády k tomu!“ rychle dodal Páta. Pak v něm hrklo a honem si přepočítal své drobné v kapse, aby objednávku nemusel rušit.

„Kam se chystáte na prázdniny?“ volala na děti paní Sladká od prodejního pultu. Pečlivě přendávala čerstvě upečené čokoládové muffiny do ozdobných papírových košíčků. V cukrárně nikdo jiný nebyl, a tak na sebe mohli mluvit přes několik stolů.

„My jedeme s rodiči na týden do Vysokých Tater,“ odpověděla Gába.

„A my na deset dní odlétáme na Krétu,“ přidal se Páta.

Oba se však ze všeho nejvíc těšili na společná dobrodružství. Celý červen si plánovali, co spolu podniknou.

„Tak už se to nese!“ vytrhla je paní Sladká z prázdninového rozjímání.

„Páni! To je nádhera!“ zvolali naráz s pohledem upřeným na šlehačkové kopečky na palačinkách velkých přes celé talíře.

„Dala jsem vám tam porci šlehačky navíc, ať si ten začátek prázdnin hezky osladíte,“ usmála se paní Sladká a odešla obsluhovat starší manželský pár, který právě zavítal do cukrárny.

„Výborné, vid’?“ olizovala se Gába. Na talíři už jí zbýval jen malý kousek.

Páta měl ještě celou třetinu. Rád si vše vychutnával.

„Podívej!“ vykřikla zničehonic Gába, až se zakuckala posledním soustem palačinky. Ukazováčkem umazaným od malinové šťávy šermovala nad svým talířem, na kterém se vyjímal obrázek dvou černých netopýrů. Nemohla z nich spustit zrak.

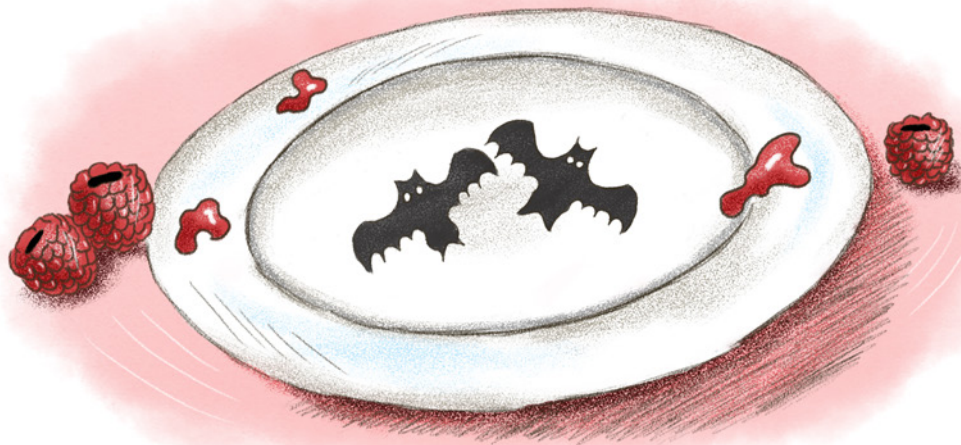
Páta se naklonil nad její talíř a také si je zaujatě prohlížel. „Vypadají jako živí,“ pronesl a rychle se pustil do posledního kousku své palačinky. „Mám je tu také!“ významně se zahleděl na Gábu a ukazoval na tentýž obrázek na svém talíři. „Vypadá to, jako by to byl nějaký otisk, podívej, tady se to trochu maže,“ zamyslel se.

„Třeba nás chtěla paní Sladká překvapit. Ale je pravda, že od ní bych čekala spíš motiv nějakého dortíku. Netopýři se mi k ní moc nehodí. Půjdem?“ zakončila Pátovo dumání Gába a odebrala se s peněženkou v ruce za paní Sladkou. Páta jí byl hned v patách.

Oba zaplatili a při odchodu společně zvolali: „Děkujeme za hezké překvapení! Ten obrázek se nám moc líbil!“

Paní Sladká se na děti nechápavě zadívala. „Jaké překvapení? Jaký obrázek?“ řekla vysokým hlasem, nikdo už ji však neodpověděl.

Gába s Pátou se rozeběhli vstříc novému prázdninovému dobrodružství. Neměli žádné tušení, jak náročné detektivní pátrání mají před sebou.

KULTURNÍ AKCE

PAHRAJE
NA'M KAPELA

STONOŽKA

HRAJÍ V KINĚ:

o záhadném kyvadlu
- každou středu ve 20:00 hodin

INZERCE

! Prodám tři
knížka
šestnáctka
kokospaměť

• Prodám
honské
kolo - jako
nové

• Daruji dva
ozdobné
květi máče

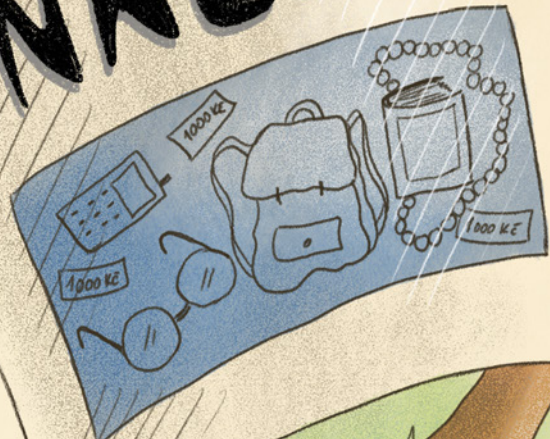
VÝZNAM

VÝRO

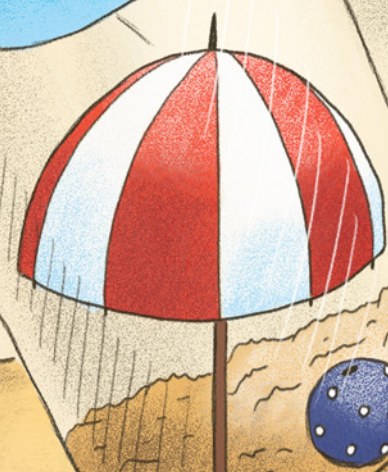
NA
ČÍ MĚSTA

ZTRÁTY A NÁLEZY

TU
LEŤO

ZAJÍMAV

100 LET
STARÝ STROM
V ULICI PETRKLÍČOVA

M

„Tak se podívejme, co se nám tu během týdne událo,“ mumlal si pod vousy Pátův tatínek pan Mráček, když si s místním zpravodajem v ruce sedal do svého houpacího křesla. Byl to jeho pravidelný sobotní rituál po vydatném obědě.

Zpravodaj vycházel vždy v pátek. Kromě informací o významných událostech a kulturních akcích v jejich městě, nabídkách místních obchodů a inzerátů obyvatel v něm vycházela i rubrika s názvem ZTRÁTY A NÁLEZY.

„Tak si představte, že pan Mokřálek postrádá tu svoji zrezivělou pilu, se kterou dělal rámus každou neděli,“ usmál se. „A taky se ztratilo několik brýlí,“ pokračoval ve čtení.

Paní Mráčková s Patrikem mu nevěnovali pozornost. Věděli, že jakmile se začte do novin, není s ním řeč.

„Uvidíte se dnes s Gábinkou?“ zeptala se paní Mráčková Patrika.

„S Gábinkou ne, ale s Gábou určitě,“ zasmál se Páťa.

„Na to oslovení si nikdy nezvyknu,“ zakroutila hlavou paní Mráčková a zalévala své bylinky v truhlících.

„V cukrárně U Tří marokánek postrádají dva talíře,“ prohodil jen tak mimochodem pan Mráček.

„Kdo by kradl talíře? A ještě ke všemu jen dva,“ zakroutila hlavou paní Mráčková.

„Jaké talíře? Kde a kdy?“ přihnal se Páťa ze svého pokoje, když zaslechl kousek z rozhovoru rodičů. Ztracené talíře ho zajímaly.

„Paní Sladké se z cukrárny ztratily dva talíře. Ale kdyby je chtěl někdo ukrást, vzal by přece celou sadu, ne?“ divila se paní Mráčková.

„Mami, můžu jít už ven? Vyzvednu Gábu a půjdeme na hřiště,“ přešlapoval nedočkavě Páťa v úzké chodbě jejich bytu.

„Běž. Ale do šesti ať jsi zpátky doma. Budu smažit tvé oblíbené bramboráky, tak abys je nejedl studené. A pozdravuj od

nás její rodiče, zítra se za nimi zastavíme,“ volala paní Mráčková na Patrika, který už si to pelášil dolů po schodech do prvního patra.

Crrrrr crrrrr... Pronikavě pisklavý tón se rozléhal přes celou chodbu. Páťa u domovních dveří nervózně tiskl zvonek. Na něm bylo úhledným písmem napsáno: RODINA KOMÁRKOVA.

Dveře se otevřely a v nich stála usměvavá paní Komárková. „Ahoj Patriku, jsi tu nějak brzy. Gábinka říkala, že půjdete ven až za hodinu. Právě s tátou vyrábějí novou hrací desku pro stolní hry. Pojď dál,“ pozvala ho, aby se k nim připojil.

„Ahoj Patriku, přišel si nám pomoci?“ přivítal ho pan Komárek. Zrovna natíral červenou barvou část desky a Gába ji pečlivě přidržovala.

„Nooo, víte...,“ váhal Páťa a mrknul přitom na Gábu. Potřeboval, aby s ním šla rychle ven. Nechtěl však pana Komárka odmítnout.

„Dělal jsem si legraci. Vidím, jak už to Gábinku nebaví. Jděte ven na čerstvý vzduch a užívejte si prázdniny!“ usmál se pan Komárek.

Patrikovi spadl kámen ze srdce. „Děkujeme! Až bude hrací deska hotová, rád si s vámi zahraju!“ Rozloučil se s Komárkovými, popadl Gábu za ruku a už si to hnali ven před jejich dům.

„Co blázníš? Kam tak chvátáš? Ani jsem si nestačila vzít svůj pátračnick!“ zlobila se Gába.

Pátračnick byl malý, hnědý batoh, který už měl mnohé za sebou. Ze všech stran byl potrhaný, měl celkem tři barevné záplaty a na hlavní kapse bylo kostrbatým písmem napsáno: PATŘÍM GÁBĚ KOMÁRKOVÉ, NESAHAT! Gába v něm nosila vše potřebné – dalekohled, lupu, zápalky, kalkulačku, skládací metr, mikrotenové sáčky, alobal, zápisník, tužku a gumu, ale také náplasti, obvaz a dezinfekci.

„To nevádí, ten dnes potřebovat nebudeme,“ uklidňoval ji Páťa a táhl ji směrem do centra jejich městečka.

„Dávej pozor!“ zaznělo hlubokým hlasem, když v úzké uličce do Páti ramenem narazil Bruno.

Bruno byl kluk, kterého neměli rádi. A nebyli jediní. Chodil o ročník výš než Páťa a byl o hlavu větší než všechny ostatní děti ve třídě. Dělal samé lumpárny. Neměl skoro žádné kamarády a těch pár, kteří s ním podnikali neplechu, to dělalo jen ze strachu, aby jim také neublížil. Dokonce i učitelé si s ním nevěděli rady. A jeho tatínek? Ten nikdy nebyl ve škole na třídních schůzkách. Svému synovi nedomluvil, a tak si jeho kluk dělal, co se mu zlíbí.

DA'VEJ
POZOR!

„Ty, dávej pozor!“ zakřičel na něj rozčílený Páťa. „Hlupák jeden,“ pomyslel si a přidal do kroku.

„Zpomal! Už nemůžu!“ volala Gába na svého kamaráda, který ji vlácel za ruku. V běhu byl Páťa vždy lepší. Ona mu sotva stačila a nemohla popadnout dech.

Před cukrárnou U Tří marokánek se Páťa náhle zastavil, utáhl si tkaničky na svých teniskách a chystal se jít dovnitř.

„To máš takový hlad, že jsi uháněl kvůli palačinkám?“ odfukovala Gába a utírala si pot z čela.

„Žádné palačinky! Nečetla jsi páteční zpravodaj? Paní Sladké se ztratily dva talíře. Zrovna druhý den, kdy jsme spolu byli v cukrárně!“ vychrlil na ni Páťa a už ji táhl dovnitř.

„Dobrý den, děti! Jak si užíváte prázdniny?“ přivítala je paní Sladká s milým úsměvem na tváři. „Dáte si něco dobrého na zub?“ zeptala se a ukázala na vystavené zákusky.

„Vypadají krásně!“ pochválila je Gába. „Ale tentokrát jsme nepřišli mlsat,“ usmála se.

„Chtěli jsme se vás zeptat na ty dva talíře,“ začal Páťa s vyptáváním. „Četli jsme páteční zpravodaj. Prý se vám ztratily.“

„Ano, ano. Máte pravdu. Nic s tím však nenadělám,“ postěžovala si paní Sladká. „Nerozumím, proč mi někdo vzal jen dva, a ne celou sadu. Nebo i něco dalšího,“ dodala s povzdechem a začala vedle sebe rovnat čerstvě naplněné kremrole.

„Hm, hm, to je opravdu divné,“ přemýšlel Páťa. „A nevšimla jste si něčeho podezřelého předchozí den?“ vyptával se jako zkušený detektiv.

„Vůbec ničeho. Nikdy se mi tady neztratila jediná lžička,“ zavzpomínala paní Sladká.

„A co ti dva netopyři na talířích? Nebyly to právě ty talíře?“ zapojila se do výslechu i Gába.

„Jací netopýři? V cukrárně? Jak jste na to, děti, přišly?“ zasmála se paní Sladká.

Pátovi s Gábou bylo hned jasné, že o netopýrech na talířích nemá paní Sladká sebemenší tušení. Rychle se s ní rozloučili a vyběhli ven z cukrárny.

„Co teď?“ dloubla Gába prstem Pátovi do ramene.

„Musíme sehnat ten páteční zpravodaj. Zjistíme, co dalšího se ještě ztratilo,“ rozhodl Páta.

„Tak běžíme na radnici. Ve stojanu u informací tam vždycky nějaké výtisky jsou,“ vzpomněla si Gába. Té záhadě s netopýry musejí přijít na kloub.

PAN
MOKŘÁLEK